

Sygn. akt: III U 1820/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 września 2014 r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Załęska-Bartkowiak
Protokolant:	sekretarz sądowy Emilia Kowalczyk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 11 września 2014 r. w O.

sprawy z odwołania S. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania S. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P.

z dnia 05.11.2013r. **znak** (...)

orzeka:

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje S. S. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 01.08.2013r. na stałe;
2. stwierdza brak odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 05.11.2013r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. odmówił S. S. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

S. S. wniosła odwołanie od powyższej decyzji. Stwierdziła, że jej stan zdrowia nie pozwala jej na podjęcie pracy.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. wniósł o oddalenie odwołania od decyzji z uwagi na to, że komisja lekarska ZUS nie stwierdziła u odwołującej się niezdolności do pracy.

W toku postępowania – po sporządzeniu opinii przez biegłych - pełnomocnik ZUS pozostawił rozstrzygnięcie do uznania Sądu.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

S. S. w dniu 12.08.2013r. zwróciła się z wnioskiem o przyznanie jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Wobec powyższego skierowana została na badanie lekarza orzecznika ZUS, który orzeczeniem z dnia 11.09.2013r. ustalił, że S. S. nie jest niezdolna do pracy. Na skutek sprzeciwu wniesionego przez S. S., została ona skierowana na badanie przez komisję lekarską ZUS, która w orzeczeniu z dnia 22.10.2013r. także stwierdziła, że odwołująca nie jest niezdolna do pracy.

Na tej podstawie ZUS wydał zaskarżoną decyzję.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art.57 ust.1 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2013r., poz.1440 ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnia łącznie następujące warunki: jest niezdolny do pracy, ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy, a niezdolność do pracy powstała we wskazanych w ustawie okresach składkowych i nieskładkowych, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ich ustania.

Definicję osoby niezdolnej do pracy podaje natomiast art.12 ust. 1-3 tejże ustawy, który stanowi, że jest nią osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu (ust. 1), przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy (ust. 2), zaś częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (ust. 3). Jeżeli niezdolność do pracy jest trwała – przysługuje renta stała (art.59 ust.1 pkt 1). Natomiast jeżeli niezdolność jest okresowa – przysługuje renta okresowa (art.59 ust.1 pkt 2).

W świetle powyższych przepisów skuteczność odwołania S. S. zależna była od wykazania przez nią niezdolności do pracy.

Na tę okoliczność Sąd dopuścił w sprawie dowód z opinii biegłego ortopedy, neurologa, kardiologa i endokrynologa.

Po przeprowadzonym badaniu S. S., po zapoznaniu się z dokumentacją medyczną dotyczącą jej stanu zdrowia oraz mając na uwadze okoliczności ustalone w drodze wywiadu z badaną, biegli rozpoznali u odwołującej: chorobę zwyrodnieniową kręgosłupa odcinka lędźwio-krzyżowego z dodatnimi objawami korzeniowymi z upośledzeniem funkcji narządu ruchu, stan po radykalnej strumektomii z powodu raka rdzeniastego tarczycy i nadciśnienie tętnicze wyrównane farmakologicznie.

Biegli uznali, że w związku z tymi schorzeniami S. S. jest osobą ***częściowo niezdolną do pracy na od sierpnia 2013r. do dnia 30.01.2015r.*** (k.14-15).

Z uzasadnienia opinii wynikało jednak, że konieczna jest ocena stanu zdrowia przez biegłego onkologa.

ZUS wniósł zastrzeżenia do tak brzmiącej opinii. Stwierdził, że nie zgadza się z opinią biegłych. Jego zdaniem stwierdzone przez biegłych objawy korzeniowe bez istotnych objawów ubytkowych nie powodują długotrwałej niezdolności do pracy. ZUS stwierdził, że odwołująca w okresie zaostrzeń choroby może korzystać ze zwolnień lekarskich. W konkluzji ZUS wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii innych biegłych (k.29-30).

Mając na uwadze, że sporządzona opinia była zbyt lakoniczna oraz wskazywała na potrzebę zasięgnięcia oceny stanu zdrowia przez biegłego onkologa – Sąd dopuścił dowód z opinii innego biegłego ortopedy, neurologa i onkologa.

Po przeprowadzonym badaniu S. S., po zapoznaniu się z dokumentacją medyczną dotyczącą jej stanu zdrowia biegli rozpoznali u niej: raka tarczycy z przerzutami do płuc, stan po całkowitej tyreidektomii, stan po radioterapii na szyję i górne śródpiersie, stan po wielokrotnej terapii radiojodem, niedoczynność pooperacyjną przytarczyc, nadciśnienie tętnicze i chorobę zwyrodnieniową kręgosłupa L-S.

Biegli stwierdzili, że stwierdzone u odwołującej schorzenia czynią ją osobą **częściowo niezdolną do pracy**. **Niezdolność ta istnieje od 20.06.2006r. i ma charakter trwały** (k.50-52).

W uzasadnieniu opinii biegli wskazali, że u odwołującej stwierdza się objawy kliniczne mogące wynikać z obecności zmian przerzutowych w płucach tj. duszność wysiłkową oraz z niedoczynności przytarczyc tj. mrowienie i drętwienie kończyn dolnych oraz bóle odcinka L-S kręgosłupa i okresowo zaznaczające się objawy korzeniowe, upośledzające funkcję narządu ruchu, których przyczyną jest choroba zwyrodnieniowa stawów kręgosłupa. Objawy te zdaniem biegłych w sposób istotny wpływają na upośledzenie sprawności fizycznej odwołującej. Biegli wskazali, że odwołująca ma rozsianą chorobę nowotworową, która nie rokuje wyleczenia. Rokowanie jest poważne i niekorzystne z uwagi na IV stopień zaawansowania klinicznego choroby nowotworowej, całości obrazu przebiegu choroby, fakt nieuzyskania remisji onkologicznej po wieloletnim leczeniu radiojodem. Istnieje zdaniem biegłych duże ryzyko wznowy bądź rozsiewu choroby.

ZUS zakwestionował tę opinię jedynie co do czasu trwania niezdolności, wnosząc o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego onkologa celem wypowiedzenia się co do możliwości orzeczenia okresowej niezdolności do pracy. Organ rentowy wskazał, że wieloletni, stabilny obraz choroby oraz fakt, że odwołująca pracowała, będąc osobą chorą, do stycznia 2014r., powoduje, że jego zdaniem celowe jest orzeczenie okresowej niezdolności do pracy.

Sąd oddalił ten wniosek dowodowy na mocy art.217§3 kpc, uznając, że sporne okoliczności zostały już dostatecznie wyjaśnione. Z opinii biegłego onkologa w jednoznaczny sposób wynika, że odwołująca ma rozsianą chorobę nowotworową, która nie rokuje wyleczenia. Odwołująca ma 55 lat, zatem stosunkowo niedługo osiągnie wiek emerytalny. Z okoliczności, że odwołująca pracowała do stycznia 2014r., nie można zdaniem Sądu wywieść wniosku, że jest ona osobą rokującą odzyskanie zdolności. Jak bowiem wynika z zeznań odwołującej – jedynym powodem jej powrotu do pracy, w której przez wiele lat pracowała w gronie swych znajomych, było to, że chciała być wśród ludzi. Zapadła bowiem na depresję w związku ze świadomością swego stanu zdrowia. Natomiast współpracownicy pomagali jej w wykonywaniu jej obowiązków. Jednakże aktualnie stan zdrowia nie pozwala jej na wykonywanie tej pracy.

Mając to wszystko na uwadze, Sąd uznał, że niezdolność do pracy ma charakter trwały u odwołującej.

Zdaniem Sądu opinie wydane przez biegłych uwzględniają całokształt okoliczności związanych ze stanem zdrowia odwołującej i dlatego uznać należy je za miarodajne do oceny jej zdolności do pracy. Przy czym Sąd uznał, że w zakresie trwania niezdolności należy oprzeć się na opinii biegłego onkologa. Choroba nowotworowa jest bowiem wiodącą chorobą u odwołującej i to skutki wynikające z tej choroby czynią S. S. osobą niezdolną do pracy. Wobec powyższego Sąd uznał, że zachodzą podstawy do orzeczenia renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na stałe. Sąd przyznał prawo do renty od dnia 01.08.2013r. Jak wynika z opinii biegłego onkologa niezdolność istnieje u odwołującej od 2006r., jednakże S. S. złożyła wniosek o rentę dopiero dnia 12.08.2013r., zatem w myśl art.129 ust.1 w/w ustawy – ma prawo do renty od pierwszego dnia miesiąca, w którym został złożony wniosek.

Odwołująca spełnia także pozostałe warunki do uzyskania renty, o których mowa w art.57 ust.1 pkt 2 i 3 w/w ustawy.

Z tych względów na podstawie **art.477¹⁴§2 k.p.c.**, Sąd zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał S. S. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 01.08.2013r. na stałe.

Stosownie do treści art.118 ust.1 a w/w ustawy – Sąd, orzekając o prawie do renty z tytułu niezdolności do pracy, ma obowiązek stwierdzenia, czy organ rentowy ponosi lub nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji i przyznanie tego prawa na etapie postępowania administracyjnego. Sąd uznał, że w przedmiotowej sprawie ZUS nie ponosi takiej odpowiedzialności. Sąd miał bowiem na uwadze, że aby Sąd mógł dokonać oceny stanu zdrowia odwołującej, zobligowany był zasięgnąć opinii od dwóch zespołów biegłych. Wobec powyższego brak jest podstaw, aby obciążać ZUS odpowiedzialnością za to, że nie przyznał odwołującej prawa do renty już na etapie własnego postępowania.

Wobec powyższego w tym zakresie Sąd orzekł na mocy **art.118 ust.1 a** w/w ustawy.